

ΡΟΜΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' ογδοον μετρούντες χρόνον
'στην γην εδρεύομεν των Παρθενώνων.

Των δρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ'εύθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὄκτ' ὠ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ' ἑκα φράγκα και' ἴσ' τὸ χέρι.

Δεκαενεά μινὸς Ἀπριλίαν
και' δίχως φόρου γυρίζουν σκύλοι.

Ἐνενηντα κι' ἑπτά κι' ἑπτακόσα
κι' ἡ Βουλὰ τῶν Ἑλλήνων σιγάσα.

Ἄς τὸ μάθουνε κι' οἱ ἴλιγοι κι' ἄς τὸ μάθουνε κι' οἱ [πολλοί...]
ἔκτος τόμος ἐξεδόθη Φιλοσόφου Φασουλῆ.
Μὰ κι' αὐτὸς ὁ νέος τόμος μ' ἑλα τὰλλα μας βιβλιὰ
και' ἴσ' τὸ σπῆτι μὰς πωλεῖται και' ἴσ' τὰ βιβλιοπωλεῖτα.

Περὶστάσις τοῦ μπαμποῦ ἐνώπιον τοῦ Φασουλῆ.

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς κутτοῦν τὸν Ντεληγιάννη,
ποῦ βγαίνει σὲ πλατεζὰ σκηνὴ παραστάσι νὰ κἀνῃ.)

Φ.—Σέρις πὼς εἶναι τοῦ σουμοῦ κοντὰ μὲ τὸσας δράσεις
μὲς ἴσ' τὰ σκλόνια, Περικλῆ, νὰ κἀνουν παραστάσεις.

Γιὰ τοῦτο σήμερα κι' ἐγὼ σ' ἐκάλεσα, φωρίτη,
νὰ ἴδῃς σωστὴ παραστάσι και' ἴσ' τὸ δικὸ μου σπῆτι.

Π.—Μὴ κωμωδία τοῦ Μπισσὸν θὰ παίξουν Γαλλικῆ;
Φ.—Ἡ κωμωδία φαίνεται πὼς εἶν' Ἑλληνικῆ.

Π.—Και πὼς θὰ παίξῃ; δὲν μοῦ λές;

Φ.— Ὁ γέρος, μπεγλιβάνη,
ποῦ τὴν ἑδάπτισαν παπποῦ Σανιδιογιάννη.

Π.—Βρὲ τί μοῦ λές;

Φ.— Τὴν ἄρα θὰ ἴδῃς... περιφάνος ὁ γέρος.

Π.—Ἄμ' ὁ Κορρατίης κι' ὁ μουγγὸς δὲν ἔχουν διόλου μέρος;
Φ.—Θαρρὸ πὼς ἔχουνε κι' αὐτοί, μὰ τί καλά δὲν ξέρω...
ποῦ πάντων ὅμως κῦτταξ' μὲ προσοχὴ τὸν γέρο.

Ἄμ' προσὰ τοῦ τῦφλου νᾶχουνε Νοβέλνδες μεγάλοι,
Σαλβίνδες, Μαλβίνθδες, Μουνι-Σουλῶδες κι' ἄλλοι.

Κῦτταξ' ἐπάνω ἴσ' τὴν σκηνὴν
μὲ μάτια σὰν γαρίδα...
τὴν ἄρα σὲ ἴλιγο θὰ φανῇ
βαστώντας μὰ σανίδα.

Π.—Ἐχεις λαρνιόν, βρὲ Φασουλῆ;

Φ.— Βλέπε και' δίχως κἀλί.

Π.—Δὲν εἶναι ἴσ' τὴν παραστάσι προσκεκλημένοι κι' ἄλλοι;

Φ.—Κανένα δὲν ἐκλέσα γιὰτ' εἶναι φασουλῆ,
μὰ τὴν ἄρα πρὸσθε κἀλά κι' ἄς λειψ' ἡ φλυαρία.

Φῶρα πολιτικὴ χωρὶς κἀμὰ πλοκή.

(Ὁ Ντεληγιάννης φαίνεται μακρὸν βαστάζων ζῦλον
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς χειροκροτοῦν μὲ ζῆλον.)

Ντελ.—Ὡ Στρατηγίης φάντασμα, τί παρ' ἐμοῦ ποθεῖς;
πρὸς τί μ' ἀκολουθεῖς;

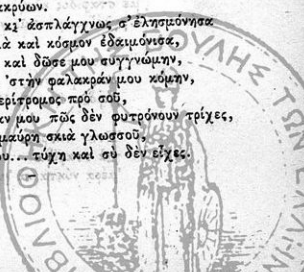
μὴν εἶσαι μόνον χιμκίρα, τῆς φαντασίης πλάσμα;
πρὸς τί σὲ βλέπω πάντοτε, τῆς Στρατηγίης φάσμα,
καθὼς ὁ Χάμλετ ἔβλεπε νυχθημερὸν ἐμπῆρος του
τὸ φάσμα τοῦ πατρός του;

Π.—Τί λείπει τὴν ἄρα, Φασουλῆ, κι' ὅλος ὁ νοῦς μου φρίττει;

Φ.—Θαρρὸ τὰ νομοσχέδια πὼς βλέπει τοῦ Λιμπρίτη,
και' κἀναι τὸν Ἀμλέτο,
μὰ κῦττα, Περικλέτο.

Ντελ.—Ὡ Στρατηγίης φάντασμα και' κατηφῆς και' κῆρον,
σὲ θεωρὸ δακρῶν.

Ἄν' ἴσ' τὸ καλὰθὶ σ' ἔρριξα κι' ἀσπλάγγως σ' ἐλησιόνησα
κι' ἐγᾶνωσα πολλὸν μωαλὰ και' κόσμον ἑδαμῶνισα,
πλὴν ἔλεως φανοῦ και' σὺ και' δῶσε μου συγγνώμη,
κι' ἂν μία τρίχα φῦτρωνε ἴσ' τὴν φαλακράν μου κόμην,
βεβαίως θ' ἀνωρθῶνετο περίτρωνον πρὸ σοῦ,
μὰ βλέπεις ἴσ' τὴν φαλακράν μου πὼς δὲν φῦτρωνον τρίχες,
και' φύγε, σὲ παρακλῶ, μακρὴ σκιά γλωσσού,
και' χῶσου ἴσ' τὸ καλὰθὶ σου... τῆχη και' σὺ δὲν εἶχες.

Ἐμπροστά σου γονατίζει με τὰ μάτια βουρκωμένα
 Θεόδωρος ὁ Στρατηλάτης,
 πέρασαν τὰ περασμένα
 καὶ μὴν τ'ἀνεμοτράτητ'.

Μὴ μοῦ φέρῃς συγκινήσεις,
 φάσμα τρόμου τρομερῶν,
 μὴ μοῦ φέρῃς ἀναμνήσεις
 ἀποπράδων ἡμερῶν.

Π.—Ἀνατριγίλα μ' ἐπικσε, καίμενε Φασουλῆ,
 με τοῦτα ποῦ 'μίλει.

Ντελ.—Ἐγὼ σκληρῶς παρέδωκα τὸ κλέος σου 'στὴν λήθην,
 ἐγὼ Διμπρίτης ἐγίνα καὶ ἐγὼ περιδελήθην
 σὰν πρὶν ὑπερηφάνως
 μανθῶνα, ξίφος, κρῆνος.

Θεόδωρος τὰ 'πέταξε καὶ Θεόδωρος τὰ 'πῆρε...
 μὰ πάλιν σὲ παρακαλῶ μὲς 'στὸ καλάθι σῆρε,
 καὶ ἐγὼ κρατῶ τὴν σάλπιγγα καὶ παίζω τὴν Θεώρα,
 καὶ ἴσως με τὴν Διοίκησιν σὲ συγχωρεῖς τώρα.
 Κυρά μου, τὸ φακίλι σου βάλτο μὲς 'στὸ μακτέλο.

Φ.—Μπράβο, Νοβέλη Θεοδωρῆ καὶ ἀρίστη ντὶ κερτέλο.

Σκηνὴ δευτέρα
 σπουδαιότερα.

(Ἐρχονται σταφιδάδες
 καὶ ἀρχίζουν πατινάδες.)

Ὡ σταφιδα,
 ποῦ τὴν βίδα
 ξαναστρίβεις καθενός.

Μόνον εἶδος
 τῆς πατρίδος,
 μόνον μέγα γεγονός.

Θεοδωράκη,
 μαστοράκι,
 λαοσώστη Κορδονά.

Τέλος δῶσε
 καὶ ἔλα σῶσε
 τῶσον κόσμο, ποῦ πεινᾷ.

Νὰ κλωτσώμε 'στους θρόμους τῆς λίραις,
 νὰ μὴν παίξουν ζητιάνοι τῆς λύραις,
 καὶ ὁ λαός, Θεοδωρῆ,
 με σταφίδος κλαρί
 'στους Ἐγγλέζους μυτιαὶς νὰ βαρῆ.

Λαοσώστη,
 παντογνώστη,
 βαρδισκότες τῆς Βουλῆς.

'Στὴν πατρίδα
 γὰρ σταφίδι
 'μέρα νύκτα νὰ 'μίληξ.

Μὰ καὶ ἐκείνη
 νὰ μὴ γίνη
 Στρατηγία, Θεοδωρῆ,
 καὶ νὰ κἀν
 νάνι νάνι
 'στὸ κορφίνι θλιβερό.

Σταφιδούλυσσα τῶς 'ὰν δὲν πάθῃς,
 γαντακώθικες, γέρο, καὶ ἔχῃθις,
 καὶ κοτσώμα πολλά
 κελαιδοῦν τραλαλά
 πῶς δὲν στέκεσαι πάλι καλά.

Ὠχ! Ἐγγλέζοι!
 ὦχ! τραπέζι
 καὶ τσομπουσι δυνατὸ.

Μωρὲ πλουτοῦ!
 τείνει τοῦτος;
 ποῖός τὸ 'πίστευε καὶ αὐτό.

Ἄγγλοι βγαίνουν,
 Ἄγγλοι μπαίνουν
 με συμβάσεων χαρτιά.

Καὶ βαρβάτα
 Συνδικάτα
 μὰς ἐλύσαζαν ταυτιά.

Ὠχ! σταφίδες, ἀλώνια, λινάτσαις...
 ὦχ! καὶ ἀνάβουν σὰν πρὶν με συχνάτσαις
 τὰ τσιγάρα πολλοί,
 καὶ ἀπὸ πλοῦτη τρελλοί
 σοῦ φωνάζουν: εὐάν, μπαμπακάη.

Ντελ.—Λέγε λέγε γιὰ σταφίδες θὰ με κάμετε σταφίδα
 καὶ θ' ἀφήσω 'στους ἀνέμους τὴν ὑπόσκαθρον σκαφίδα.
 Μονοπάλιον σταφίδα ὁ καθένας σας ποθεῖ,
 κτεπεῖνάου μου προβήνουν σκιερὰ σταφίδων δάση,
 μὰ σας λέγω πῶς δὲν ἔγω 'στὴν σταφιδ' ἀσγοληθῆ,
 καὶ μὴτ' ἔγω τὴν σταφίδα μελετήσαι καὶ σπουδάσαι.

Ἐνα κλώνον τῆς καὶ ἐγὼ
 δὲν ἐτρέγῃσα ποτὲ μου,
 καὶ ἔως σήμερα τρυφῶ
 μόνον δάφνας τοῦ πολέμου.

Δὲν ἐφύτευσα τοιαύτην ἕως τώρα 'στὴν Ἑλλάδα,
 δὲν τὴν ἔκαμα δουλειά,
 μόνον μὲν ἀμυγδαλιά
 ἐνεφύτευσα πρὸ χρόνων μέσα 'στὴν Ἀμαλιάδα.

Μονοπάλιον ζητεῖτε... πῶς καθένας σας τὸ κρίνει;
 σας συμφέρει; νὰ τὸ κάνω... δὲν συμφέρει; νὰ μὴ γίνη.
 Τί ζητεῖ λοιπὸν τοιαύτη σταφιδόφορος ἀγέλη;

Π.—Ξαναπέστους τα, Σαθβίην...
 Φ.—Ξαναπέστους τα, Νοβέλη.

Ντελ.—Μὲ φέρουν εἰς ὄραματα Νερελοκοκκουλίας
 μονοπάλιον ἔπη,

ΘΕΑΤΡΟΝ

και της σταφίδος ή οικιά μετά της Στρατηγίας
εμβρόντητος με βλέπει,
κι' από Κορδοκρούμπαρος, πικιάζι σταφιδοφόρα,
σωστής Σταφιδαρούμπαρος θά κατκνήτω τώρα.

(Ο Καραπάνος έρχεται...)

Ντελ. — Ναυτίκε Καραπάνε,
είπέ μου σέ παρακαλώ τά Ναυτικά πώς πάνε;
Καρ. — Πάω πρωί 'στίς Νάζισταμο κι' έρχομαι πρὸς τὸ

και βλέπω της ψαρόβαρκις που ρίχουν παραγάδι,
και τοῦτο τὸ θαλάσσιον ταξείδι μ' ὠφελεῖ
πραγματικῶς πολὺ.

Ντελ. — Έμαθα χθές παρά τινος, δὲν ἐνθουμούμαι ποίου,
πὸς κατ' αὐτάς 'στὴν Έκθεσιν ἐκείνην τοῦ Ζακπείου
ἀπίστευταν και δείγματα πλοίων πολεμικῶν
και καταδρομικῶν.

Και πήγαινε μετὰ σπουδῆς
αὐτὰ τὰ δείγματα νά 'δῃς
γάρν διασκεδάσεως και πρὸς τὸ θαυθῆναι,
κι' ἔλα κατόπιν νά μου 'πῆς τὸ σχῆμα των πὸς εἶναι.

(Ο Κωνσταντῆς ἀνχωρεῖ
με τεμενὰ 'στίς Θεοδωρ.)

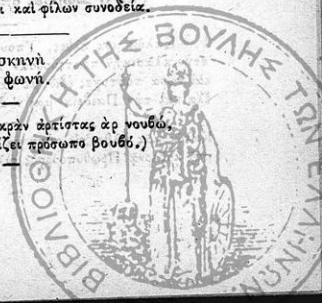
Ντελ. — Ὁ νόνοι στόλων και στρατῶν και προγραμματῶν
[γέλασμα,
και της Κορδόνας μόμελαις και τῶν προβάτων βέλασμα.
Ὁ φίλοι, ποῦ και Σαββαῖθ κι' Ἰερωδὰ μ' ἐκάνετε,
και με θεσμοῦς 'γεμίζετε τοὺς ἀδείους σας ντορβάδες,
φίλοι, ποῦ σὰς ἐγλύκανα, φίλοι, ποῦ μ' ἐγλυκάνετε,
κι' ἀκόμ' ἡ φαβορίταις μου κολλοῦν ἀπὸ χαλβάδες.

Ὁ δυσκρεστημένω μου Κορδοκινῶν χολή,
τῆς Ἄκρας τῆς Ἀριστερῆς Λεβιδῆ Νικολῆ,
ποῦ με τρομάζει κατ' αὐτάς ἡ κίτοινη σου θεά,
και σύ, Ραλλοῦ μου προσφιλεῖς με τὴν ρεπουμπλικά σου,
ἔλτε τὸν Γορτόνιον νά 'δῆτε Προμηθεῖα
'στὴν ἄκραν προσηλούμενον σταφιδικοῦ Καυκάστου.

Π. — Αὐτὸ νομίζω, Φασουλή, πὸς εἶναι τραγωδία.
Φ. — Κι' ὁ Θεοτόκης ἔρχεται και φίλων συνοδεία.

Τρίτη σκηνὴ
κι' ὄλο φανὴ.

(Ἐρχεται κι' ὁ Θεοτόκης, γάρν ἀρίστιας ἀρ νοῦθι,
κι' ὁ Ζαήμες ἀπ' ὀπίσω παίει πρόσωπο βουβῶ.)

Θεοτ.— Ἐβγαλὼν ἴσῃν Σαντορήνην
τὸν ἴδιόν μου Μαρκελίην.
Τί γὰρ μου!.. τραλαλά...
καὶ σοῦ λέω, κὲρ Ξυλᾶ,
πῶς δὲν στέκεσαι καλά.

Ντελ.— Μὴ φωνάζῃς, μὴ τοιαύτας διαπράττῃς ἀταξίας...
κάτσε κάτω, πὲρ ἄλευρι,
ὁ Θανάσης Εὐταξίας
κί ὁ Χαράλαμπος νὰ σ' εὐρῇ.

(Εἶπε, καὶ δίνει σανίδᾶ ὅσῃν Σκαρπινᾶ τὸν πᾶνυ.)

Π.— Καλᾶ τοῦ τὴν κ' ἀτάφερε...

Φ.— Μπράβο, Σανιδιογιάνη.

(Κί ὁ κὲρ Ζαήμες, ὅπου χαζεύει,
κάνει ἄγχα πὺς ἀγριεύει,
ἔμπροστὰ ὅσῃν μπάρμπα τὸν Κορδονίδη,
μὰ τρώει μίξ μὲ τὸ σανίδι,
κί ὁ γέρο-μπάρμπακ μ' αὐτὸν γελᾷ,
ποῦ λὲς πὺς κάποιος τὸν γαργαλᾷ.)

Ντελ.— Ὡ δυσκρεστημένῃ μου τεκνία κί ὄρανά μου,
δέστε τὰ βέσανά μου,
κί ἔλα ἰσὰς ἔδρας τῆς Βουλῆς ἔλαττε μὲ καλὸ
χωρὶς νὰ περσιφίγωμαι καὶ νὰ παρακαλῶ,
ἄλλοιὸς πηγαίνω ὅσῃν Γιλδίξ κί γίνομαι Βεζύρης...

(Οἱ δὲρ Ξυλένιοι θεατικᾶ χειροκροτοῦν φρενήρεις.)

Ντελ.— Κί ἂν δὲν δεχθοῦν κί οἱ σύμμαχοι τὸν πρῶτον ἐν
πέρνω τὰ τόσα μου χρητῆ [τοῖς πρώτοις,
κί πᾶν ὅσῃν Ἀρβαντιᾶ,
καὶ γίνομαι Σκενδέρπητες κί Ἀλάρδος Καστριώτης.
Ἄλλ' ἂν καὶ μὲ τοὺς Ἀλδωνοὺς τὰ κταφέρω σκούρα,
τότε τὸ σπρίβω κί ἀπ' ἐκεῖ καὶ πᾶν γιὰ τὰ Γιούρα.

Φ.— Μεγάλε γέρο,
σπαθὶ βαρβάτο,
σὲ νὸν ἐ βέρο
ἐ μπὲν τρεβάτο.

Π.— Ὅχι, μὴ φύγῃς πουθενά, μὰ τράβῃ ὅσῃν Πακλάτι.

(Κυλᾶ σταφίδων καὶ λιρῶν βροχῆ ραγδισιάτη,
κί ὁ Κορδονᾶς πελώριον ἀνοίγει παρασόλι
καὶ λείπῃ τὸ τζιριμπιμπίν, ὅπου τὸ ζέρονυ ἔλοι,
κί ἄνταπατᾶ γλυκιάτοτον Σανιδοφόρον μέλος,
κί λήγει κί ἡ παράστασις χωρὶς κανένα τέλος.)

**Φρασουλῆς ὁ παπαγάλος
κί ὁ Σωμάξ, πούουδ' ἔξως Γάλλος.**

Φ.— Καλῶς μὰς ἤλθες, Ὑπουργέ τῆς Γαλλικῆς Παιδείας,
ὅσῃν κλασικὴν πρωτεύουσαν τῆς γαλανῆς εὐδαίας,
κί τὴν πούτυγες ἐδῶ, μὲ τὰς πολλάς σου γνώσεις
ἔλα καὶ τὴν Παιδείαν μὰς ν' ἀναδιοργανώσῃς.

Καλῶς μὰς ἤλθες εἰς αὐτὰ τὰ μέρη τὰ μεγάλα,
ποῦ κυβερνᾷ Πρωθυπουργὸς φιλόγαλλος τὰ μάλα,

ὅστις τοσαύτας ἤκουσε φωνὰς ἐκ τῆς Γαλλίας
καὶ συνεδίθη μετ' αὐτῆς διὰ μακρὰς φιλίας.

Ἴδε τὴν Πρωθυπουργόν,
τῆς ζωῆς τὸν χορηγόν,
τὸν γλυκὺν τὸν τροποδότην καὶ τὸν πάροχον ἐλίαν,
ποῦ σὲ τρώπει θριαμβῶν μὲχρι κεφαλῆς ἐγώθη,
κί ἔλεγε καθένεας τότε πῶς ὁ μέγας Ναπολεὼν
τοῦτ ἂν καὶ καὶ δίχως ἄλλο ὅσῃν παπποῦ μετεμφυγῶθῃ.

Ἔγει καὶ τὸ Γερᾶν Κορντόν
κί ἀπατράπτων καὶ βροντῶν
μεγαλύνεται κί ἑνόει
τὸ Κορντόν καὶ τὸ Κορδόν.

Καλῶς ἤλθες, καλῶς ἤλθες... πὺς μὰς ἄργησες καὶ σύ;
κὺτταξε καὶ τὸν Κορριάτη... τοῦτ ἂν φὲ Μομορανοῦ.
Κὺτταξε καὶ τὸν Ζαήμε... πὺς σοῦ φαίνεται κί ἐκείνου;
τοῦτος δὲ θερρὸ πὺς εἶναι Ρισαλιέ καὶ Μακέρνιος,
μόνο ποῦ πολλὰς κουθέντας καὶ μὲ φίλους του δὲν θέλει
καὶ τὰ λόγια τοῦ τὰ βγαζῶν ἀπ' τὸ στόμα μὲ τσιγκέλι.

Θέλεις νᾶρῃς κί ἐδῶ περὰ Ροβεσπέρους, νιούς Βρούτους;
ἀρθνοῦμεν κί ἀπὸ τούτους.
Θέλεις πλῆθος γλωστοκόπων, ποῦ ποτὲ δὲν σιωπᾷ;
Σύνταγμα, Δημοκρατίαν, Μοναρχίαν καὶ λοιπά;
βεβαίωσον, φίλε Γάλλε, πὺς ἐδῶ θὰ τᾶρῃς ἔλα
νᾶναι μίξ μεκουλάντ'α καὶ νὰ παίζῃον κερκαμπόλα.
Κί ἐπ' ἐσγάτων, ὡς βεβαίως θὰ γνωρίζουν κί οἱ Φραντζέζοι,
ἄργησε καὶ τὸ σανίδι μέρος ἐνεργῶν νὰ παίζῃ.

Θαύμασες τὸν οὐρανὸν μὰς καὶ τὸ κλίμα τὸ γλυκὺ...
ἐδῶ περὰ πλείον εἶναι παροικία Γαλλική,
κί παντοῦ τῶν Ἀθηνῶν
εἰμπορεῖς νὰ βρῆς, Σωμάξ,
τὴν κυρίαν Μαντενῶν,
τὴν κυρίαν Ρεκαμιέ,
κί ἂν ἐκ τούτων εὐγενῶν σὰς δὲν ἀπέμεινε κανεὶς
νὰ σὰς στείλωμε κερμπόσους τῆς Ἀθῆνας εὐγενεῖς.

Ὅλο Γαλλικᾶς τερτίπας,
ἔλα καὶ φακλαναρί,
κί ἂν φοροῦνε κάλσα τρούπια,
μὰ λυσσοῦν γιὰ τὸ Παρί.

Καὶ τώρα, Γάλλε φίλτατε, ποῦ μὰς παρακαπάτε,
θὰ φύγετε μὲ τὸν Ὠμόλ καὶ ὅσῃν Δελφούς θὰ πᾶτε,
ἀλλ' ἔμοις μὴ θαρρῆτε
Πυθίαν ποῦ θὰ βρῆτε.

Ὁ Φοῖβος δάφνη μάντιδα δὲν ἔχει τώρα πλέον,
μῆτε πηγήν λαλοῦσαν, ἔσθετο νᾶμα λαλόν,
καὶ μίξ ἀπὸ τοὺς τρίποδας τῶν μαντικῶν σπηλαίων
μόνον χρησμοὺς θ' ἀκούσετε κερμπόσων παπαγάλων.

Ὁὗ ἤττον εἰς τὴν δόξαν μὰς τὴν παλαιὰν ἔλατε,
Φιλέλληνας Ἰαλάται,
κί ἂν θέλετε ν' ἀνεύρετε τὴν ἀληθῆ Πυθίαν
μὲ τοὺς στρυφούς τῆς τοῦς χρησμοῦς,
ποῦ φέρουν κεφαλῶν αἰσιμοῦς,
ὅσῃν κύριον Πρωθυπουργόν νὰ πᾶτε κατ' εὐθείαν.